

Częstochowa, dnia 26 września 2022 r.

D E C Y Z J A

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie w składzie orzekającym:

Przewodniczący: Gabriela Zajder

Członkowie: Jacek Puszek

Karolina Stolarska-Wojdała

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 września 2022 r. odwołania firmy **RRSP 7 spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie** od decyzji Burmistrza Miasta Lublińca z dnia 6 kwietnia 2022 r. nr SE.6220.00013.2021 w przedmiocie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie wolnostojącej elektrowni fotowoltaicznej „Lubliniec” o mocy nie przekraczającej 2,5 MW wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi oraz pozostałą niezbędną infrastrukturą techniczną na działkach ewidencyjnych nr 174/14, 236/14, 246/16, 240/16, 243/16, 252/17, 253/17, 111/96, 115/96, 118/96, k.m. 1 Droniowiczki, obręb Lubliniec,

działając na podstawie **art. 138 § 2** ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn.zm.) oraz **art. 71 ust. 2 pkt. 2, art. 73 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt. 4, art. 80 ust. 2** ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn.zm.) i **§ 3 ust. 1 pkt 54 lit. b** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839)

o r z e k a:

u c h y l i ć zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 9 września 2021 r. do Urzędu Miejskiego w Lublińcu wpłynął wniosek z dnia 2 września 2021 r. firmy **RRSP 7 Spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie**, w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie wolnostojącej elektrowni fotowoltaicznej „Lubliniec” o mocy nie przekraczającej 2,5 MW wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi oraz pozostałą niezbędną infrastrukturą techniczną na działkach nr 174/14, 236/14, 246/16, 240/16, 243/16, 252/17, 253/17, 111/96, 115/96, 118/96, k.m. 1 Droniowiczki, obręb Lubliniec. Do wniosku została dołączona karta informacyjna przedsięwzięcia oraz załącznik graficzny z zaznaczonym terenem planowanej inwestycji i zasięgiem oddziaływania inwestycji.

Pismem z dnia 20 września 2021 r. Burmistrz Miasta Lublińca zawiadomił strony o wszczęciu przedmiotowego postępowania na wniosek wymienionego inwestora oraz

o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Zawiadomienie to zostało skierowane do inwestora a z uwagi na liczbę stron, która w przedmiotowym postępowaniu przekracza 10, pozostałe strony zostały zawiadomione o wszczęciu postępowania w formie obwieszczenia.

Kolejnym obwieszczeniem z dnia 11 października 2021 r. Burmistrz Miasta Lublińca zawiadomił strony postępowania o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów przed wydaniem decyzji oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy (art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, dalej zwanego Kpa).

Następnie w dniu 27 października 2021 r. Burmistrz Miasta Lublińca wydał decyzję nr SE.6220.00013.2021 w przedmiocie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie wolnostojącej elektrowni fotowoltaicznej „Lubliniec” o mocy nie przekraczającej 2,5 MW wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi oraz pozostałą niezbędną infrastrukturą techniczną na działkach ewidencyjnych nr 174/14, 236/14, 246/16, 240/16, 243/16, 252/17, 253/17, 111/96, 115/96, 118/96, k.m. 1 Droniowiczki, obręb Lubliniec. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ pierwszej instancji podniósł m.in., że przepis art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej zwanej u.o.i.ś.), uzależnia możliwość wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach od stwierdzenia zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W związku z powyższym organ pierwszej instancji wskazał, że przedmiotowe przedsięwzięcia realizowane będzie na terenach posiadających uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z zapisami uchwały Nr 548/LX/06 Rady Miejskiej w Lublińcu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Lublińca (Dz.Urz. Woj. Śląskiego z dnia 31 października 2006 r. Nr 125, poz. 3564), dalej zwanego miejscowym planem, planowane przedsięwzięcie będzie realizowane na terenach oznaczonych symbolami: **135 P** – tereny działalności produkcyjnej, składów i magazynów oraz handlu, oraz **245 KDI** – drogi publiczne – lokalne (dla działek nr 252/17, 174/14).

Organ wskazał również, że w świetle definicji zawartej w art. 2 pkt 22 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, instalacje fotowoltaiczne traktuje się jako instalację odnawialnego źródła energii. W celu zaś prowadzenia spójnej polityki przestrzennej, przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej zwanej u.p.z.p.) wprowadzają obowiązek wyraźnego wskazania lokalizacji takich urządzeń już w studium uwarunkowań. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 2a u.p.z.p. w studium wyznacza się obszary, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, jeżeli na obszarze gminy przewiduje się lokalizację takich obiektów. Ponadto organ wskazał na art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p., zgodnie z którym w zależności od potrzeb w planie miejscowym określa się granice terenów pod budowę urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znacznego oddziaływania tych urządzeń na środowisko.

W nawiązaniu do powyższego organ pierwszej instancji zauważył, że zgodnie z zasadą zgodności planu miejscowego ze studium uwarunkowań, jeżeli w studium obszary takie nie zostały wyznaczone, nie jest dopuszczalne ustalenie takiego przeznaczenia w planie miejscowym. Ustalenie przeznaczenia niezgodnego z kierunkami zagospodarowania wynikającymi ze studium uwarunkowań jest bowiem naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego i zgodnie z art. 28 u.p.z.p. prowadzi do jego nieważności.

Mając powyższe unormowania na uwadze organ dokonał wnikliwej analizy zapisów obowiązującego na terenie Gminy Lubliniec studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Lublińca (uchwała Nr 266/XXVI/2012 Rady Miejskiej w Lublińcu z dnia 25 września 2012 r.) i stwierdził, że w przedmiotowym studium nie zostały wyznaczone obszary, na których rozmieszczone mogą być urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW. W związku z tym w miejscowym planie z 2006 r. nie zostały określone granice terenów pod

budowę urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW.

Dlatego też w ocenie organu pierwszej instancji istnieje niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu z 2006 r.

W odwołaniu od wyżej wymienionej decyzji z dnia 3 listopada 2021 r. Spółka RRSP 7 wniosła o zmianę decyzji odmownej, tj. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia. W uzasadnieniu odwołania Spółka wskazała przyczyny, z powodu których nie podziela poglądu organu pierwszej instancji, tj.:

- po pierwsze organ powołuje się na art. 10 ust. 2a oraz art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p., które zostały wprowadzone ustawą z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 155, poz. 1043). Z art. 3 tejże ustawy jasno wynika, że art. 10 ust. 2a oraz art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. nie mają zastosowania do studiów uwarunkowań i miejscowych planów obowiązujących przed wejściem w życie tejże ustawy, tj. przed 25 września 2010 r. Miejscowy plan dla obszaru przedsięwzięcia obowiązuje od 2006 roku i tym samym nie mają do niego zastosowania art. 10 ust. 2a oraz art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p.,

- po drugie, zgodnie z wolą ustawodawcy wyrażoną podczas procesu legislacyjnego art. 10 ust. 2a u.p.z.p. ma charakter fakultatywny, tj. dana gmina albo miasto może ale nie musi oznaczać w studium uwarunkowań obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii,

- po trzecie, planowane przedsięwzięcie zlokalizowane zostało na terenie objętym miejscowym planem z symbolem **135P** – teren **działalności produkcyjnej**, składów i magazynów oraz handlu oraz symbolem **KDI** – drogi publiczne – lokalne (dla działek nr 252/17 i 174/14). Zgodnie z art. 3 pkt 45 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2020 r. poz. 833, z późn.zm.) wytwarzaniem jest m.in. produkcja energii elektrycznej w procesie energetycznym, a niewątpliwie za wytwarzanie energii elektrycznej należy uznać także zmianę energii promieniowania słonecznego w energię elektryczną, jaka dokonuje się z wykorzystaniem instalacji fotowoltaicznych. Dodatkowo zgodnie z treścią § 3 ust. 1 pkt 54 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839) zabudowa systemami fotowoltaicznymi jest wprost zaliczana do zabudowy przemysłowej. Również analiza art. 15 ust. 4 u.p.z.p. prowadzi do wniosku, że ustawodawca zakłada, iż odnawialne źródła energii w postaci paneli fotowoltaicznych winny być lokowane na terenach oznaczonych w miejscowych planach jako tereny produkcyjne,

- po czwarte, decyzja odmowna wydana przez organ stoi w sprzeczności z powszechną praktyką innych organów, w tym również wójtów innych gmin, znajdujących się w województwie śląskim.

Do odwołania Spółka dołączyła kserokopie: fragment Biuletynu Kancelarii Sejmu, Biuro Komisji Sejmowych, Nr 3950/VI kad. z 7 lipca 2010 r.; fragment wyjaśnień Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie dotyczącej budowy elektrowni fotowoltaicznej w kontekście obowiązujących przepisów ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych; fragment uzasadnienia do ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw; decyzja Wójta Gminy Janów z dnia 7 czerwca 2021 r. nr OŚ.6220.1.5.2021; decyzja Wójta Gminy Skoroszyce z dnia 3 sierpnia 2021 r. nr DS.6220.5.9.2021.BR.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie po rozpatrzeniu przedmiotowej sprawy, decyzją z dnia 10 lutego 2022 r. nr SKO.4102.108.2021 uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Podejmując takie rozstrzygnięcie Kolegium wskazało, co następuje.

Zgodnie z art. 71 ust. 2 u.o.i.ś. uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

W myśl art. 59 ust. 1 u.o.i.ś. dla przedsięwzięć określonych w pkt 1 ocenę oddziaływania na środowisko przeprowadza się w każdym przypadku, natomiast dla przedsięwzięć wskazanych w pkt 2 wspomniana ocena dokonywana jest tylko wtedy, gdy obowiązek jej przeprowadzenia został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 1 u.o.i.ś. przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, po uprzednim zasięgnięciu opinii uprawnionych organów.

Decydujące znaczenie dla zakwalifikowania planowanego przedsięwzięcia do jednej z w/wym. grup ma rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko - zwane dalej r.p.o.ś. Zgodnie z nim do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54 zabudowę przemysłową, w tym zabudowę systemami fotowoltaicznymi, lub magazynową, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż:

- a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy,
- b) 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a.

Z wniosku z dnia 2 września 2021 r. oraz z karty informacyjnej przedsięwzięcia (zwanej KIP) wynika, że zakres planowanego przedsięwzięcia to budowa elektrowni fotowoltaicznej o mocy nie przekraczającej 2,5 MW ze stacjami transformatorowymi SN (3 szt.), magazynami energii (3 szt.), modułami fotowoltaicznymi (7575 szt.) na działkach nr 174/14, 236/14, 246/16, 240/16, 243/16, 252/17, 253/17, 111/96, 115/96, 118/96, k.m. 1 Droniowiczki, obręb Lubliniec, o łącznej powierzchni ponad 2,5 ha, w tym sama elektrownia fotowoltaiczna wraz z towarzyszącą infrastrukturą techniczną zajmą powierzchnię ok. 2,5 ha. Instalacja ta będzie produkowała energię elektryczną o wielkości ok. 2750 MWh. Inwestor dopuszcza realizację inwestycji etapowo lub podzieloną na mniejsze elektrownie (np. 3 elektrownie o mocy nie większej niż 1 MW każda), przy czym łączna moc nie będzie większa niż 2,5 MW (str. 13-14 KIP).

W świetle powyższych ustaleń, Kolegium zauważyło, że zarówno inwestor jak i organ pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikowali przedmiotowe przedsięwzięcie do przedsięwzięcia wymienionego w § 3 ust. 1 pkt 54 r.p.o.ś.

Kolegium wyjaśniło też, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z treścią art. 63 ust. 1 u.o.i.ś. obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia uwzględniając łącznie kryteria wymienione w tym przepisie i po zasięgnięciu opinii organów wymienionych w art. 64 ust. 1.

Zgodnie zaś z treścią art. 72 ust. 1 u.o.i.ś. wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji wymienionych w tym przepisie.

A zgodnie z art. 73 ust. 1 u.o.i.ś. postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Zaś w art. 74 ust. 1 pkt 2 u.o.i.ś. postanowiono, że do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć kartę informacyjną przedsięwzięcia w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Natomiast w art. 86 pkt 2 ustawodawca postanowił, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1.

Ponadto w myśl art. 80 ust. 2 u.o.i.ś. właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. W tym zakresie Kolegium wskazało, że w orzecznictwie sądów administracyjnych podnosi się, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest postępowaniem toczącym się na wniosek inwestora i organy są co do zasady tym wnioskiem związane. Dokonując oceny wniosku z punktu widzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem, organy mają ograniczony zakres materiału dowodowego opierając się przede wszystkim na złożonej przez inwestora karcie informacyjnej przedsięwzięcia. To ten dokument stanowi kluczowy dowód w sprawie i to ten dokument musi zostać oceniony w kontekście konkretnych przepisów i ustaleń miejscowego planu.

Nadto Kolegium podniosło, iż w orzecznictwie wskazuje się, że skoro z art. 80 ust. 2 u.o.i.ś. wynika, iż decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe. Zgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego

planu jest bowiem, w świetle wymienionego art. 80 ust. 2, podstawowym kryterium oceny zamierzeń strony ubiegającej się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jeżeli plan miejscowy nie przewiduje przeznaczenia terenu pod określone przedsięwzięcie, to organ ma obowiązek, wobec braku zgodności przedsięwzięcia z planem, wydać decyzję odmowną w sprawie środowiskowych uwarunkowań, bez konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym bez konieczności przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami (wyroki NSA: z 10 października 2017 r., sygn. akt II OSK 2460/16, Lex nr 2409692; z 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17, Lex nr 2646621, z 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2354/17, Lex nr 2725245, jak również wyroki WSA we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt II SA/Wa 48/14, Lex nr 1465548, WSA w Gdańsku z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt II SA/Gd 363/19, Lex nr 2772739).

Dlatego też, w ocenie Kolegium, organ pierwszej instancji prawidłowo w pierwszej kolejności przystąpił do oceny zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu.

W ocenie organu odwoławczego budziła jednak wątpliwość prawidłowość zastosowania przez organ pierwszej instancji art. 15 ust. 3 pkt 3a w związku z art. 10 ust. 2a u.p.z.p. i w związku z tym stwierdzenie istnienia niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu z 2006 r.

W związku z tym Kolegium wskazało za odwołującą się Spółką, iż z treści art. 3 ust. 1 w/wym. ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. wynika, że obowiązujące w dniu wejścia w życie tej ustawy (tj. 25 września 2010 r.) studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oraz plany zagospodarowania przestrzennego województw zachowują moc. Z kolei z ust. 2 art. 3 tej ustawy wynika, że do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Kolegium zauważyło, że przytoczona powyżej treść art. 3 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jednoznacznie wskazuje, iż obowiązujący w dniu 25 września 2010 r. miejscowy plan zatwierdzony uchwałą Nr 548/LX/06 Rady Miejskiej w Lublińcu z dnia 27 września 2006 r., zachował moc obowiązującą, czyli nie ma do niego zastosowania zmiana wprowadzona przez art. 2 wskazanej ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r., tj. ust. 2a dodany do art. 10 i pkt 3a dodany do art. 15 w ust. 3 u.p.z.p.

Dalej Kolegium zauważyło, że ze znajdującego się w aktach sprawy fragmentu rysunku miejscowego planu z 2006 r. wynika, iż objęte wnioskiem działki nr 236/14, 246/16, 240/16, 243/16, 253/17, 111/96, 115/96, 118/96, k.m. 1 Droniowiczki, obręb Lubliniec, położone są w terenie oznaczonym symbolem **135P**. Natomiast działki nr 174/14 i 252/17 położone są częściowo w terenie oznaczonym symbolem **135P** oraz symbolem **245KDI**. Zaś z tekstu tego planu, tj. z § 7 ust. 1 wynika, że dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem identyfikacyjnym **P** określono przeznaczenie podstawowe pod tereny wytwórczości, zakłady przemysłowe, urządzenia produkcji budowlanej, centra technologiczne, składy, magazyny i hurtownie w tym na terenach otwartych z niezbędnymi obiektami i urządzeniami towarzyszącymi. Zaś przeznaczenie uzupełniające dla tego terenu to: tereny ciągów komunikacyjnych, tereny parkingów, tereny zieleni. Z kolei przeznaczenie dopuszczalne to tereny usług.

Kolegium zauważyło też, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji co prawda wskazał, iż planowane przedsięwzięcia będzie realizowane na terenach oznaczonych symbolami **135P** oraz **245KDI** ale w żaden sposób nie odniósł się do tego czy lokalizacja planowanego przedsięwzięcia jest zgodna z zapisami zawartymi w tekście miejscowego planu a odnoszącymi się do wskazanych symboli. Organ pierwszej instancji przyjął bowiem, że skoro w studium uwarunkowań (uchwała Nr 266/XXVI/2012 Rady Miejskiej w Lublińcu z dnia 25 września 2012 r.) nie zostały wyznaczone obszary, o których mowa w art. 10 ust. 2a u.p.z.p., to tym samym w miejscowym planie z 2006 r. nie zostały określone granice terenów, o których stanowi art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. i związku z tym istnieje niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu.

Organ odwoławczy nie podzielił jednak takiego stanowiska organu pierwszej instancji z uwagi na treść wyżej przytoczonego art. 3 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r.

W związku z tym Kolegium wskazało, że ponownie rozpatrując niniejszą sprawę i mając na uwadze powyższe ustalenia, organ pierwszej instancji powinien dokonać oceny zgodności lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu, a następnie przy zachowaniu wymogów z art. 10 § 1 Kpa, podjąć odpowiednią decyzję.

Pismem z dnia 3 marca 2022 r. wnioskodawca wezwał organ pierwszej instancji do wydania decyzji o ustaleniu środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia.

Ponownie prowadząc postępowanie Burmistrz Miasta Lublińca obwieszczeniem z dnia 21 marca 2022 r., działając na podstawie art. 10 § 1 i art. 49 Kpa, poinformował strony postępowania o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów przed wydaniem decyzji oraz zapoznania się z dokumentacją sprawy. Z akt nie wynika żeby strony skorzystały z tej możliwości.

Następnie Burmistrz Miasta Lublińca decyzją z dnia 6 kwietnia 2022 r. nr SE.6220.00013.2021 ponownie odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ pierwszej instancji podniósł m.in. na str. 4 i 5 decyzji, że potraktowanie przez ustawodawcę kwestii wyznaczania obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW (zmiana obowiązująca od 30 października 2021 r.), a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, oznacza, że nie można tych urządzeń traktować jako możliwych do lokalizowania na terenach produkcyjnych przewidzianych w planie miejscowym, gdyż jest to uregulowanie szczególne.

Ponadto w ocenie organu z treści art. 3 ust. 1 w/wym. ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. nie wynika norma prawna, zgodnie z którą art. 2 tej ustawy nie ma zastosowania do miejscowego planu obowiązującego w dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, a w konsekwencji plan powinien być interpretowany z pominięciem nowej treści art. 10 ust. 2a zmienianej ustawy. Nadto wskazując na treść art. 19 ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1873) organ zauważył, że przepis ten w ogóle nie odnosi się do miejscowych planów.

W ocenie organu pierwszej instancji istnieje więc niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami przedmiotowego planu.

W odwołaniu z dnia 21 kwietnia 2022 r. wnioskująca Spółka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w poprzednim odwołaniu co do braku podstaw do podzielenia poglądu organu pierwszej instancji oraz podniosła, że miejscowy plan z 2006 r. wskazuje jako przeznaczenie podstawowe terenu planowanej inwestycji „działalność produkcyjną”, a zatem niewątpliwie dozwolone jest zlokalizowanie na tych terenach instalacji odnawialnego źródła energii w postaci elektrowni fotowoltaicznej (słonecznej) – taka instalacja służy bowiem do produkcji energii elektrycznej.

W związku z powyższym Spółka RRSP 7 wniosła o zmianę decyzji odmownej, tj. o wydanie przez Kolegium decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przez nią przedsięwzięcia.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie po rozpatrzeniu przedmiotowej sprawy postanowiło uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Organ odwoławczy wskazuje, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 10 lutego 2022 r. nr SKO.4102.108.2021 co do braku podstaw do zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. i tym samym braku podstaw do stwierdzenia na tej podstawie niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu z 2006 r.

W związku z tym Kolegium jeszcze raz akcentuje, że miejscowy plan przyjęty uchwałą Nr 548/LX/06 Rady Miejskiej w Lublińcu z dnia 27 września 2006 r. zachował moc obowiązującą, co wynika jednoznacznie z wcześniej przytoczonej treści art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r.

Nadto mając na uwadze treść art. 3 ust. 2 wskazanej ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. Kolegium zauważa, że na podstawie uchwały Nr 224/XXIII/08 Rady Miejskiej w Lublińcu

z dnia 26 marca 2008 r. przystąpiono do zmian „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Lublińca” (trzecia edycja). Następnie w związku z wymienioną uchwałą w sprawie przystąpienia do zmian przedmiotowego studium, Rada Miejska w Lublińcu uchwaliła w dniu 19 października 2010 r. (uchwała Nr 776/LVIII/2010) oraz w dniu 25 września 2012 r. (uchwała Nr 266/XXVI/2012) zmianę studium miasta Lublińca. A zatem uchwała Nr 266/XXVI/2012, na którą powołuje się organ pierwszej instancji w zaskarżonej decyzji, czyli uchwała o zmianie studium została podjęta na podstawie uchwały o przystąpieniu do zmiany studium, która to uchwała została podjęta jeszcze przed wejściem w życie art. 10 ust. 2a u.p.z.p. Zaś postępowanie w sprawie zmiany przedmiotowego studium nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r., czyli do dnia 25 września 2010 r. Dlatego też do zmiany studium miasta Lublińca miały zastosowanie przepisy dotychczasowe, a więc nie mógł mieć zastosowania art. 10 ust. 2a u.p.z.p., który wszedł w życie w dniu 25 września 2010 r. Dlatego też w zmianie studium z 2010 r. jak i z 2012 r. nie zostały wyznaczone obszary, na których mogą być lokalizowane urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii. Zupełnie chybione jest więc powoływanie się organu pierwszej instancji na okoliczność, że w miejscowym planie z 2006 r., jak też w studium z 2012 r., nie wyznaczono obszarów, na których mogą być lokalizowane urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii, a więc zezwolenie na tą lokalizację byłoby sprzeczne z art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p.

Kolegium wskazuje również, iż brak jest podstaw do twierdzenia, że skoro w studium nie rozmieszczono na terenie planowanej inwestycji urządzeń fotowoltaicznych, to nie ma możliwości wydania dla tego terenu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla takiej inwestycji. Gdyby taki był zamiar ustawodawcy, stosowne regulacje znalazłyby się w u.p.z.p., tak jak ma to miejsce w przypadku obiektów handlowych o dużej powierzchni sprzedaży. Zauważyć bowiem trzeba, że zgodnie z art. 10 ust. 3a u.p.z.p. jeżeli na terenie gminy przewiduje się lokalizację obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², w studium określa się obszary, na których mogą być one sytuowane. W myśl natomiast art. 10 ust. 3b u.p.z.p. lokalizacja powyższych obiektów może nastąpić wyłącznie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W konsekwencji, gdy takie obszary nie zostały wskazane (jak ma to miejsce w rozpatrywanej sprawie), to dopuszczalność planowanej inwestycji należy ocenić biorąc pod uwagę treść obowiązującego miejscowego planu. Gdy w świetle jego unormowań brak jest zakazu lokalizacji takiej inwestycji i ewentualnie wyznaczonej dla niej strefy ochronnej, to brak jest podstaw do odmowy wydania (z punktu widzenia zapisów planu) środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia.

Mając powyższe na uwadze Kolegium zauważa, że zapisy miejscowego planu z 2006 r. nie zabraniają, w żadnym punkcie, sytuowania urządzeń dotyczących odnawialnych źródeł energii. Wręcz przeciwnie w planie tym wyznaczone zostały tereny pod działalność produkcyjną, składy i magazyny oraz handel, które na rysunku planu oznaczone zostały literą **P**. Natomiast w tekście tego planu, tj. w § 7 ust. 1 zapisano, że dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem identyfikacyjnym **P** określono przeznaczenie podstawowe pod tereny wytwórczości, zakłady przemysłowe, urządzenia produkcji budowlanej, centra technologiczne, składy, magazyny i hurtownie w tym na terenach otwartych z niezbędnymi obiektami i urządzeniami towarzyszącymi. Zaś przeznaczenie uzupełniające dla tego terenu to: tereny ciągów komunikacyjnych, tereny parkingów, tereny zieleni. Z kolei przeznaczenie dopuszczalne to tereny usług. A jak słusznie podnosi odwołująca się Spółka, wskazując na art. 3 pkt 45 lit. a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2022 r. poz. 1385, z późn.zm.) wytwarzanie to produkcja energii w procesie energetycznym.

Z uwagi na powyższe ustalenia, uzasadnionym jest uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Ponownie rozpatrując niniejszą sprawę i mając na uwadze ustalenia Kolegium, organ pierwszej instancji powinien dokonać oceny zgodności lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu z 2006 r., a następnie mając na uwadze treść art. 59 ust. 1, art. 63 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 1 u.o.i.ś. i przy zachowaniu wymogów z art. 10 § 1 Kpa, podjąć odpowiednią decyzję.

W nawiązaniu do wniosku zawartego w odwołaniu, dotyczącego wydania przez tut. Kolegium decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia, wyjaśnić trzeba, że organ odwoławczy jest kompetentny wyłącznie do przeprowadzenia

uzupełniającego postępowania dowodowego. Przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości lub w znacznej części naruszałoby zawartą w art. 15 Kpa zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Każda sprawa powinna bowiem być nie tylko rozstrzygnięta, ale i rozpoznana przez dwa organy administracji różnych stopni. Tylko tak rozumiana zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego stwarza gwarancje realizacji praw i interesów stron oraz uczestników postępowania (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt II OSK 1029/18, Lex nr 2497032).

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Od decyzji skarga nie przysługuje. Jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie. Sprzeciw wnosi się w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji. Zgodnie z art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329, z późn.zm.) – zwanej dalej p.p.s.a., sprzeciw powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać: 1) wskazanie zaskarżonej decyzji; 2) żądanie jej uchylenia; 3) oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję.

Wpis stały od sprzeciwu wynosi 100 zł.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Jacek Puszek

Skład orzekający:
Przewodniczący Składu Orzekającego

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Gabriela Zajder

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Karolina Stolarska-Wojdała

Otrzymują:

1. RRSP7 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie,
2. pozostałe strony postępowania w formie obwieszczenia zgodnie z treścią art. 74 ust. 3 u.o.i.ś. w związku z art. 49 Kpa,
3. Burmistrz Miasta Lublińca + zwrot akt sprawy,
4. a/a.